

ДЕТЕ НА ПУСТИНЯТА

ОЛУИН
ХАМИЛТЪН

Превод от английски Мартин Янков

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Rebel of Sands*

Copyright © 2016 by Alwyn Hamilton

Превод Мартин Янков

Редактор Петя Дочева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фридьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1721-8

*Когато бях на 15, родителите ми закачиха на дъската в
кухнята карикатура, изобразяваща момиче,
което гневно пише писмо. Започваше със:
„Скъпи мамо и татко, благодаря за страхотното детство.
Вие унищожихте всеки шанс да стана писател“.*

Посвещавам тази книга на родителите си.

*Скъпи мамо и татко, благодаря за страхотното детство.
Вие направихте превръщането ми в писател възможно
по невъобразимо много начини, дори и с малките, на
първ поглед нищо незначещи знаци като закачването на
карикатура на кухненската дъска или непрестанните шеги,
че като нищо мога да напиша книга.*

Е, написах, и тя е за вас!

СЛАВА I

Казвах, че единствените хора, които остават в Дедшот след мръкване, са тези с нечисти помисли. Аз нямах нечисти помисли. Нямах обаче и съвсем чисти.

Скочих от седлото на Блу и я завързах за един стълб зад бар, наречен „Прашната уста“. Детето, подпряно на оградата, ме огледа подозрително. Или само така ми се стори заради черните му очи. Придърпах по-надолу шапката си с бяла периферия и излязох от дворчето. Откраднах шапката от чичо си, както и коня. Е, по-скоро ги взех назаем. И без това според закона всичко, което притежавах, принадлежеше на чичо ми, включително дрехите на гърба ми.

Вратите на бара се разтвориха с трясък, отвътре нахлу светлина и шум и излезе един дебел пияница, прегърнал хубаво момиче. Преди да осъзная какво да правя, пръстите ми се стрелнаха към шиймата, за да проверя дали е здраво затегната, така че да прикрива по-голямата част от лицето ми. Цялото ми лице бе скрито, с изключение на очите, и дори часове след залез продължавах да се потя под плата като грешник по време на молитва. Осъзнавах, че приличам по-скоро на чергар, отколкото на стрелец,

но това нямаше значение, стига да не си личеше, че съм момиче. Тази вечер щях да се измъкна оттук жива. Щеше да бъде чудесно, ако освен това успеех и да се сдобия с няколко монети.

Не беше трудно да забележа стрелбището в другия край на Дедшот. Беше най-шумната сграда в градчето, което само по себе си означаваше много. Представляваше голям изпразнен хамбар в края на прашната улица, ярко осветен и препълнен с хора, подпрян на един полуразрушен молитвен дом със закована врата. Може би преди време хамбарът е бил използван от някой честен търговец на коне, но това ще да е било доста отдавна.

Колкото повече се приближавах, толкова по-гъста ставаше тълпата. Като мишелови около пресен труп.

Мъж с разкървавен нос бе притиснат към стената от други двама, докато трети стоварваше юмука си върху лицето му отново и отново. До прозореца крещеше момиче, от чиито думи би се изчервила и кама. Група заводски работници, все с униформи, се струпаха около чергар в разнебитен фургон. Той крещеше, че продава джинска кръв, която сбъдва желанията на добрите хора. Широката му усмивка изглеждаше отчаяна на светлината от газовата лампа, ала това се очакваше. От години никой по тези земи не бе виждал живо Първо създание, да не говорим за джин. Пък и чергарят трябваше да знае, че обитателите на пустинята не биха повярвали, че кръвта на един джин е нещо различно от чист огън, както и че никой в Дедшот не се смята за добър човек. Всички в Последната страна посещаваха молитвите често, та бяха наясно и с двете обстоятелства.

Опитах се да не извърщам очи, сякаш бях свикнала с подобни гледки.

Ако се промъкнех през сградите, можех да погледна

през пустинята към Дъстуок, но нямаше да видя друго освен мрачни къщи. Всички в Дъстуок ставаха и си лягаха със слънцето. Честното и примерно поведение нямаше място в нощната тъма. Ако скуката причиняваше смърт, хората в Дъстуок щяха да са покрити с пясък трупове.

Дедшот обаче кипеше от живот.

Никой не ми обърна внимание, докато се вмъквах в хамбара. На стрелбището вече беше се събрала тълпа. От тавана висяха големи газови лампи, чиято светлина придаваше на лицата на зяпачите мазен блясък. Мършави деца нагласяха мишени и избягваха ударите на едър мъж, който им крещеше да побързат. Изглеждаха сираци. Вероятно деца, чиито бащи са работели в старата фабрика за оръжия в покрайнините на Дъстуок, преди да бъдат разкъсани на парчета при някоя трудова злополука. Или са отишли на работа пияни и са се взривили погрешка. Работата с барут не беше безопасна.

Така се бях заляпала, че едва не се блъснах в гигантския мъж пред вратата.

– Отпред или отзад? – попита той. Ръцете му бяха безгрижно отпуснати върху ятагана на едното му бедро и пистолета на другото.

– Какво? – В последния момент се сетих да преправя гласа си. Цяла седмица се упражнявах да имитирам приятеля си Тамид, но все още говорех по-скоро като момче, отколкото като мъж. Изглежда, едрият наемник на вратата не прояви интерес.

– Струва три фузи, ако си отзад, пет, ако стоиш отпред. Наддаванията започват от десет.

– А колко струва, ако стоиш по средата?

По дяволите. Не исках да кажа това. Лея Фара от години се опитваше да избие с плесници некултурните ми привички, но методите ѝ нямаха успех. Имах чувството,

че ако този мъж опита същото, ще ме заболи повече.

Но той просто се намръщи, сякаш помисли, че не съм в ред.

– Отпред или отзад. Няма среда, момче.

– Не съм дошъл да гледам – отговорих, преди да съм си изпуснала нервите. – Дошъл съм да стрелям.

– Защо тогава губиш времето ми? Иди при Хасан.

Блъсна ме към грамаден мъж с издут яркочервен панталон и черна брада, пригладена към брадичката му, който стоеше зад ниска маса. Върху нея бяха струпани монети и подскачаха, докато той потропваше с пръсти.

Поех си дъх зад шиймата и се опитах да изглеждам така, сякаш стомахът ми няма да изхвъркне през устата.

– Колко струва участието?

Белегът на устната на Хасан придаваше на лицето му подигравателно изражение.

– Петдесет фузи.

Петдесет? Това беше почти всичко, което имах. Всичко, което успях да събера през последната година, за да избягам в Изман, столицата на Мираджи. За да се измъкна далеч оттук.

Макар да бях навела глава и лицето ми да бе прикрито, Хасан забеляза колебанието ми. Вече насочваше вниманието си към друг, сякаш беше преценил, че ще си тръгна.

Това ме убеди. Захвърлих на масата дрънчаша купчина лузи и полулузи, които събирах една по една от година насам. Леля Фара често казваше, че постоянно върша глупости само за да докажа, че някой друг греша. Може би имаше право.

Хасан огледа парите скептично, но когато ги преброи със скоростта на професионален обирджия, не можа да отрече, че сумата е точна. За момент удовлетворението успокои разклатените ми нерви.

Побутна към мен парче дърво, което висеше като медальон от широка въжена примка. На него с черно бе изписано числото двадесет и седем.

– Имаш ли опит с оръжията, двайсет и седем? – попита Хасан, докато аз надявах примката през главата си. Дървото се удари в дрехите, с които бях притиснала гърдите си, за да изглеждат плоски.

– Донякъде – подсигурих се аз.

В Дъстуок, че и в цялата Последна страна, изпитвахме недостиг от какво ли не – храна, вода, дрехи. Само две неща имахме в изобилие – пясък и пистолети.

Хасан изпръхтя.

– Дано поне знаеш, че ръцете ти не трябва да треперят.

Притиснах ръце към тялото си, за да ги укротя, и поех към стрелбището. Ако не успеех да задържа оръжието спокойно, нямаше да има значение, че се научих да стрелям, преди да се науча да чета. Наредих се на опашката до мъж със заводска униформа, целият кожа и кости. От другата ми страна застана друг мъж, на чийто врат висеше табелка с числото двадесет и осем.

Местата около нас се запълниха. Отговорниците за залозите крещяха номера и суми. Прецених, че едва ли някой би заложил на мен. Никой здравомислещ човек не би заложил на кльощаво момче, което дори няма куража да сваля шиймата от лицето си. Може би щях да спечеля на някой пияница значителна сума, като докажа, че здравомислещите грешат.

– Добър вечер, господа! – разнесе се над гълпата гласът на Хасан и в залата настъпи тишина.

Десетки деца търчаха между нас и раздаваха пистолети. Момиче с плитки и с боси крака ми подаде моя. Когато усетих тежестта в дланта си, почувствах прилив на успокоение. Бързо разтворих патронника – вътре имаше

шест куршума.

– Всички знаете правилата. Затова ги спазвайте или – Бог да ми е на помощ, ще разбия хитруващите ви лица! – Последва бурен смях и няколко одобрителни възгласа. Мъжете вече си подаваха бутилки и сочеха към нас. Начинът, по който го правеха, ми напомни за това как изглеждаше чичо ми, докато правеше сделка с коне. – Имате по шест куршума и шест бутилки. Ако куршумите ви свършат, преди да сте разбили всички бутилки, значи сте във от играта. Първите десет участници да се подредят!

Останалите останахме на място, докато номера от едно до десет заеха позиции на линия, означена с боя върху пясъка. Прецених, че е на малко над три метра и половина от бутилките.

И дете би се справило с това.

Двама мъже пропуснаха още с първите бутилки. В края едва половината участници бяха уцелили и шестте пъти.

Единият от тях бе двойно по-голям от останалите състезатели. Вероятно дрехата му някога е била военна униформа, но беше толкова износена, че не можах да преценя дали наистина е златиста като военните униформи, или просто е зацапана с пустинен прах. Числото едно беше изписано на гладкия знак, висящ върху гърдите му. Беше удостоен с бурни аплодисменти. Тълпата крещеше: „Дамад! Дамад! Шампион!“, а в това време той се извърна и хвана едно от децата, които събираха счупените бутилки. Каза му нещо, което не успях да чуя, и го бутна настрана. След малко хлапето се върна с бутилка с кафява течност. Дамад изпуфтя и се подпря на решетките, разделящи стрелбището от публиката. Нямаше да остане задълго шампион, ако възнамеряваше да се натряска.

Следващият рунд мина още по-плачевно. Само един

от стрелците улучи всички мишени. Докато загубилите се отдръпваха, успях да видя ясно лицето на победителя. Момчето определено не отваряше на очакванията ми. Не беше оттук – в това нямаше съмнение, забелязах го мигновено. Всички в хамбара бяха местни. Никой нормален човек не би избрал да дойде в Последната страна.

Беше млад, може би няколко години по-голям от мен, облечен като нас, около врата му безгрижно висеше шийма, а пустинните му дрехи се спускаха така свободно, че не можех да преценя дали наистина е толкова широкоплещест, колкото изглеждаше. Косата му беше черна като на всяко момче от Мираджи, дори кожата му изглеждаше толкова тъмна, че да мине за един от нас. Ала той не беше един от нас. Имаше странни остри черти, каквито не бях виждала, високи скули, квадратна челюст и вежди, подобни на черни резки над най-странните очи, които бях виждала. Не беше грозен. Няколкото мъже, които бе надвил, се изплюха в краката му. Устата на младия чужденец се изви, като че опитваше да скрие усмивката си. После, сякаш усетил погледа ми, се обърна към мен. Бързо отместих очи.

Останахме само единадесет и се сбутахме на линията. Пространството бе съвсем оскъдно, макар да бях наполовина по-дребна от останалите мъже.

– Мръдни се, дваисет и седем!

Лакът се заби в реброто ми. Стрелнах глава, хаплив отговор вече напираше на върха на езика ми. Отговорът се изпари, когато до себе си разпознах Фазим Ал'Мотем.

Исках да изругая. Фазим бе ме научил на всички ругатни, дето знаех, още когато той беше на осем, а аз – на шест. Като ни чува възрастните, ми изтъркаха устата с пясък, а той прехвърли цялата вина върху мен. Дъстуок беше малък град. Познавах Фазим, откакто се помня, и

го мразех, откакто имах малко мозък в главата си. Напоследък той прекарваше дните си в къщата на чичо, където се налагаше да живея и аз, и се опитваше да пъкне ръце под дрехите на братовчедка ми Шира. От време на време посягаше и на мен, ако Шира не беше наблизо.

Какво, по дяволите, правеше тук? Всъщност можех да се досетя по пистолета в ръката му.

Проклет да е.

Едно беше да открият, че съм момиче. Щеше обаче да стане много по-лошо, ако Фазим ме разпознаеше. Откакто ме чува да псувам, често изпадах в немилост, но само веднъж ме пребиха почти до смърт. Случи се точно след смъртта на майка ми, когато се опитах да заема един от конете на чичо, за да се измъкна от Дъстуок. Бях на половината път до Джунипър, преди да ме хванат. След като леля Фара и пръчката ѝ приключиха с мен, близо месец не можех да седна на седло. Ако леля Фара разбереше, че съм била в Дедшот и съм залагала откраднати пари, щеше така здраво да ме набие, та онзи път да ми се стори като детска игра.

Би било най-разумно да се обърна и да се измъкна оттук. Но така щях да изгубя петдесет фузи. А парите ми бяха по-нужни от разума.

Осъзнах, че съм застанала като момиче, и изпънах гръб, преди да се обърна към мишените. Децата още подреждаха бутилките. Фазим следеше движенията им с дулото на пистолета си, крещеше „Бум, бум, бум!“ и се хилеше, а те потръпваха, стреснати. Прииска ми се пистолетът му да се повреди, да стреля назад и да изтрие усмивката от лицето му.

Децата бързо приключиха и скоро на площадката имаше само стрелци и бутилки. Около мен вече звучаха изстрели. Съсредоточих се върху шестте бутилки пред себе

си. И с вързани очи бих могла да уцеля. Трябваше обаче да внимавам. Пресметнах разстоянието и се прицелих. Бях доволна и натиснах спусъка. Бутилката, която стоеше най-вдясно, се пръсна и напрежението в раменете ми донякъде изчезна. Следващите три бутилки бързо последваха съдбата на първата.

Натиснах спусъка за пети път. Внезапен кръсък разби концентрацията ми. Без друго предупреждение нечие тяло се удари в моето.

Изстрелът ми полетя настрани.

Един от стрелците блъсна Фазим и той се стовари върху мен, после се строполи на земята с друг стрелец отгоре му. От тълпата се понесоха викове на недоволство, докато Фазим се боричкаше в праха с мъжа. Едрият здравеняк, който преди стоеше до вратата, вече ги разтърваваше. Хвана Фазим за яката и го извлече настрани. Хасан ги изгледа отегчен и се обърна отново към тълпата.

– Победителите от този рунд...

– Хей! – изкрещях, без да се замисля. – Искам още един куршум!

Около мен избухна смях. Дотук с опитите да не привличам вниманието върху себе си. Вратът ми гореше, всички впериха очи в мен. Но това беше важно. Прекалено важно, за да си замълча. На лицето на Хасан се изписа присмех и аз усетих как чувство на унижение и гняв се надигат в гърлото ми.

– Не става така, двацет и седем. Шест куршума, шест бутилки. Без допълнителни възможности.

– Но това не е честно! Той ме бутна.

Посочих Фазим, който разтърваваше челюстта си, застанал до стената.

– Не си в училищния двор, малкият. Не ти дължим нищо. Използвай последния си куршум или просто от-

стъпи от линията – и в двата случая губиш.

Аз бях единственият претендент, който все още не бе изразходвал куршумите си. Тълпата взе да ми крещи да отстъпя и прикритото ми лице се обагри с яростна червенина.

Останала сама на линията, вдигнах пистолета. Усещах тежестта на единствения куршум в патронника. Издишах силно, с което отместих шиймата, залепнала за устните ми.

Един куршум. Две бутилки.

Направих две крачки надясно, после – половин назад. Извих тялото си и опитах да си представя всичко. Ако се прицелех в средата на бутилката, нямаше да съборя втората. Ако куршумът се отклонеше прекалено, щеше да подмине и двете.

Петдесет фузи.

Не обърнах внимание на крясъците и обидите, които се носеха край мен. А също и на факта, че всички в хамбара се бяха втренчили в мен и опитите ми да изглеждам незабележима се бяха провалили. В съзнанието ми се промъкна страх. Същият страх, който се трупаеше в стомаха ми през последните три дни. От нощта, в която се промъкнах край къщата на чичо след мръкване на път за Тамид и чух как леля Фара произнася името ми.

– Амани?

Не знаех какво е казала преди това, но споменаването на името ми стигаше, за да замръзна на място.

– Трябва ѝ съпруг. – Гласът на чичо Асид беше по-ясен от този на първата му съпруга. – Мъж с твърда ръка, който да я вразуми. След по-малко от месец ще се навърши година от смъртта на Захая; момичето ще е пречистено и готово за женитба.

Откакто обесиха майка ми, хората постепенно спряха

да изговарят името ѝ, сякаш е проклятие. Сега чичо говореше за смъртта ѝ като за нещо съвсем делово.

– И без това е трудно да намерим съпрузи за собствените си дъщери. – Леля Фара беше раздразнена. – Сега пък искаш да търся мъж за хлапачката на сестра си.

Леля Фара никога не изричаше името на майка ми. Не и след обесването.

– Тогава аз ще я взема за жена.

Чичо Асид го каза така, все едно ставаше дума за сделка с коне. Едва не впих пръсти в пясъка.

Леля Фара изсъска презрително.

– Много е млада.

В гласа ѝ се долавяше нотката на нетърпение, която обикновено слагаше край на разговорите.

– Не е по-млада, отколкото беше Нида. И без това живее в дома ми. Яде храната ми. – Като първа съпруга леля Фара обикновено командваше в къщата, но от време на време мъжът ѝ тропваше с крак. И точно сега чичо Асид харесваше идеята си притеснително бързо. – Може или да остане тук като моя съпруга, или да се омъжи за някого друго. Аз предпочитам да остане.

Но аз не предпочитах да остана.

Предпочитах да се измъкна или да умра.

И в този миг всичко изникна пред очите ми. Аз и мишената ми. Нищо освен този изстрел нямаше значение.

Натиснах спусъка.

Първата бутилка се строши незабавно. Втората се поклати за момент на ръба на дървената летва. Виждах драскотината на дебелото стъкло точно върху мястото, на което бях уцелила бутилката. Сдържах дъх, докато бутилката се полюшваше напред-назад.

Петдесет фузи, които щях да загубя завинаги.

Петдесет фузи, с които губех и единствения си изход

оттук.

Бутилката се удари в земята и се пръсна.

Тълпата изрева. Издишах продължително.

Когато се обърнах към Хасан, той ме гледаше така, сякаш бях змия, изплъзнала се от примката му. Зад него чужденецът ме наблюдаваше с вдигнати вежди. Усмиввах се широко под шиймата си.

– Как се справих?

Той изви устни.

– Подредете се за втори рунд.

СЛАВА 2

Нямах представа от колко време стреляме. Достатъчно дълго, та гърбът ми да плувне в пот. И шампионът Дамад да изпие три бутилки между рундовете. И мъжете един по един да бъдат елиминирани от играта. Но аз все още държах пистолет.

Погледнах мишените в другия край на помещението – бутилки, подредени върху бавно движеща се маса, която едно дете въртеше с педал. Дръпнах спусъка шест пъти. Ревът на тълпата заглуши звуците от разбитото стъкло.

Нечия ръка се опря на рамото ми.

– Финалните претенденти за тази вечер! – извика Хасан край ухото ми. – Нашият шампион Дамад! – Мъжът остави питието, олюлявайки се, и вдигна ръце. – Завръщащият се състезател Източната змия! – Чужденецът почти не реагира на виковете на публиката. Момчето не вдигна глава, само единият край на устата му леко се изви. – И нашият нов участник в тази прекрасна нощ. – Той дръпна рязко ръката ми и тълпата озверя – хората крещяха и подскачаха, целият хамбар се разтресе. – Синеокият бандит!

Този прякор категорично потуши вълнението ми. Огледах се за Фазим. Дори и да се представях за момче, не можех да скрия очите си. Всичко останало в мен бе с тъм-

ния цвят на обикновено момиче от пустинята, но светлите ми очи ме открояваха. Колкото и да беше тъп, Фазим можеше да събере две и две, без да реши, че прави три. Все пак се усмигнах под шиймата си и допуснах възгласите да отмият страховете ми. Хасан пусна ръката ми.

– Десет последни минути за залагания, хора. Финалният рунд приближава.

Публиката се спусна към събирачите на залози. Тъй като нямаше какво да правя, седнах на пясъка в празния край на стрелбището и се облегнах на преградата. Краката ми още леко трепереха, ризата бе залепнала за корема ми от пот, лицето ми бе зачервено под шиймата.

Но печелех.

Затворих очи. Можеше наистина да си тръгна с торба, пълна с пари.

Бързо направих сметка. Наградата надвишаваше хиляда фузи. Трябваше да спестявам до смърт, за да успея да открадна и събера хиляда фузи. Особено след взрива в мините в Сази преди няколко седмици. Инцидент. Лошо поставени експлозиви. Такива бяха слуховете. И преди бе се случвало, макар че този път беше по-зле. Само дето аз дочух и мълва за саботаж. Някой бе поставил бомба. Носеха се и още по-смели слухове, че е замесено Първо създание. Джин, който наказва Сази за греховете му.

Без значение какво точно бе се случило, шом спреше притокът на метал, значи спираше и производството на оръжия, съответно спираха и парите. Напоследък всички затягаха коланите. А аз дори нямах и толкова, та да си купя колан.

С хиляда фузи можех да направя много повече. Да се измъкна от тази изоставена пустиня, крепяща се само на заводски дим. Можех да тръгна направо към Изман. Трябваше просто да хвана следващия керван за Джупи-

тър. Оттам имаше влакове за Изман.

Изман.

Дори името на града отекваше в съзнанието ми с изпълнения с надежда шепот на майка ми. Той беше като обещание за един по-добър свят. По-добър живот. Живот, който не приключваше с кратко падане и внезапен край.

– Значи Синеок бандит. – Чужденецът приклепна до мен и опря ръце на коленете си. Не ме гледаше, докато говореше. – Поне е по-добре от Източната змия. – Държеше мях с вода. До този момент не бях осъзнала колко съм жадна. Следях движенията му, докато отпиваше. – И все съдържа известна неискреност. – Хвърли бърз поглед към мен с крайчеца на очите си. Начинът, по който произнасяше думите, би накарал дори най-доверчивия глупак да осъзнае, че е в беда. – Имаш ли истинско име?

– Естествено. Но можеш да ме наричаш Оман, ако се налага да ме наричаш някак.

Очите ми ме издаваха донякъде, но ако му кажех, че името ми е Амани Ал'Хиза, щях да се разкрия напълно.

Чужденецът изсумтя.

– Странно, моето име също е Оман.

– Странно – съгласих се сухо аз и почувствах, че устните ми се разтягат в усмивка.

По моя сметка половината мъже, родени в Мираджи, се казваха Оман – бяха кръстени на високопоставен султан. Не знаех дали родителите им са преценили, че това ще спечели на децата благоволенieto на владетеля – не че биха могли да се приближат и на хвърлей разстояние от него, – или пък са си помислили, че Бог може погрешка да прояви милосърдие към тях. Знаех обаче, че странникът определено не се казва Оман. Всичко в него бе чуждо – от очите, до лицето и начина, по който носеше пустинните си дрехи – сякаш не пасваха на тялото му. Дори в говора

му се долавяше акцент, макар да говореше по-правилно от повечето хора тук.

– Все едно. Откъде си? – попитах, преди да успея да се спра. Всеки път, в който отворех уста, му давах възможност да разбере, че съм момиче. Но любопитството ми надделя.

Чужденецът отпи глътка вода.

– Не съм от някой конкретен град. Ти?

– Не съм от някой интересен град. – И аз можех да играя тази игра.

– Жаден ли си?

Протегна мяха към мен с прекалено съсредоточен поглед. Гърлото ми беше пресъхнало, но не смеех да вдигна шиймата си дори с милиметър. Освен това живеех в пустинята. Бях свикнала с жаждата.

– Ще оцелея – отвърнах, като се опитвах да не прокарам език по сухите си устни.

– Както кажеш. – Отпи голяма глътка. Наблюдавах със завист как гърлото му се надига и спада. – Нашият приятел несъмнено е. Жаден, имам предвид.

Посочи с очи Дамад, който поглъщаше нова бутилка със зачервено лице.

– Толкова по-добре за теб – свих рамене. – И без това сякаш да ви победа. Сега поне можеш да завършиш втори.

Чужденецът избухна в смях. Почувствах се глупашки горда от себе си. Един мъж от първите редове на публиката ни изгледа намръщен. Сякаш заговорничехме.

– Харесвам те, хлапе – каза чужденецът. – И имаш талант, затова ще ти дам един съвет. Зарежи играта.

– Наистина ли мислиш, че ще ти се вържа? – казах наперено, изпъвайки гръб.

– Виждаш ли онова приятелче? – кимна към Дамад той. – Играе за заведението. Когато Дамад печели, Хасан

прибира парите. Няма да им е приятно някой друг да отмъкне наградата.

– И откъде знаеш толкова много? Все пак не си оттук.

Чужденецът се наведе заговорнически.

– Защото миналата седмица го победих.

Наблюдавахме как Дамад губи равновесие и се опира на стената.

– Не ми се вижда чак толкова трудно.

– Не е. Но двамата мъже, които Хасан изпрати да ме причакат в една тясна уличка, бяха по-сериозно предизвикателство. – Странникът разтвори и стисна ръката си и в този момент забелязах синини по кокалчетата му. Той улови погледа ми. – Не се притеснявай. – Смигна ми. – Другите двама си изпатиха повече.

Махнах от лицето си изражението, което той бе сметнал за притеснение.

– И ето те пак, готов да им дадеш втори шанс.

Той насочи цялото си внимание към мен, шеговитостта в гласа му бе изчезнала.

– На колко си? Тринайсет? – Бях на шестнайсет, почти седемнайсет. Но като за момче изглеждах малка. – Имаш талант и след няколко години би могъл да стигнеш далеч, ако не умреш тази вечер. Не е срамно да се откажеш. Виждаме, че стреляш добре. Няма нужда да жертваш живота си, за да го докажеш.

Изгледах го.

– А ти защо си пак тук, щом е толкова опасно?

– Защото парите ми трябват. – Отново отпи от мяха и стана. – Пък и винаги се измъквам жив. Поне до момента.

При тези думи почувствах внезапна болка. Знаех какво е да си отчаян. Той протегна ръка, за да ми помогне да се изправа. Не я поех.

– Едва ли ти трябват толкова, колкото на мен – про-

мълвих тихо.

За момент почувствах, че се разбираме. Бяхме на една и съща страна. Но все пак бяхме и един срещу друг.

Чужденецът дръпна ръката си.

– Както кажеш, Бандит.

Отдалечи се. Поседях още малко, като се опитвах да се убедя, че той просто е целял да ме сплаши. Знаех, че и двамата можем да победим Дамад. Ала чужденецът беше добър стрелец.

Аз обаче бях по-добра. Трябваше да бъда по-добра.

Събирачите на залози отпращаха последните си клиенти, докато тримата се подреждахме отново на линията. Този път малкото босо момиче донесе само един куршум. В другата си ръка държеше парче черен плат.

– Последният ни рунд тази вечер! – обяви Хасан. – Блъфът на слепеца.

Протегнах ръка към превръзката за очи, но в този момент прокълът изстрел.

Наведох се, преди да осъзная, че звукът идва отвън. Някой изпищя. Половината хора скочиха на крака, надничаха един над друг, за да видят новата атракция. Нямах видимост, но чух гласа съвсем ясно.

– В името на Въстаналия принц Ахмед! Нова зора, нова пустиня!

По тялото ми преминаха тръпки.

– Да му се не види! – Чужденецът потърка брадичка с кокалчетата на пръстите си. – Това не беше умно.

Нова зора, нова пустиня. Всеки бе чувал лозунга на Въстаналия принц, но само като шепот. Само идиот би дръзнал да обяви открито подкрепата си за непокорния син на султана. В Последната страна имаше твърде много мъже със стари възгледи и нови оръжия, за да се осмели някой да нададе глас срещу султана.

Сред шумотевицата се дочуваха отделни реплики:
– Въстаналият принц е убит преди седмици в Симар...
– Чух, че се крие в пещерите на Дерва с демоничната си сестра...

– Да се обеси незабавно...

– В този момент напредва към Изман!

Бях чувала тези истории. Както и много други. От деня на султимските изпитания, когато принц Ахмед се завърна след петнайсет години отсъствие, за да се състезава за трона на баща си, разказите за него бяха на границата между фактите и митовете. Разправяха, че той категорично спечелил султимските изпитания, но вместо да го обяви за наследник, султанът заповядал да го убият. Други твърдяха, че принцът опитал да открадне победата с помощта на магия, но все пак загубил. Общото във всички версии беше само че след като не успял да завойова трона на изпитанията, избягал в пустинята, където подготвял бунт, за да си върне властта.

Нова зора. Нова пустиня.

В гърдите ми припламна вълнение. Повечето истории, които знаех, се отнасяха за отдавна умрели хора. Историята на Въстаналия принц бе различна – всички я изживявахме в момента. Независимо че в най-скоро време можеше да го убият.

Боричкането навън бе кратко, след което тъпакът до вратата домъкна едно хлапе, теглейки го за яката. Момчето беше на същата възраст, на която изглеждах и аз в сегашната си маскировка. От тълпата се понесоха пиански възгласи.

– Я виж ти! – разнесе се гласът на Хасан, докато мъжът се опитваше да привлече отново вниманието на тълпата. Момчето стана, олюлявайки се, по лицето му се стичаше кръв. Явно бе понесло няколко тежки удара по лицето,

но нищо по-лошо. Все още нямаше рани от ножове или куршуми. – Изглежда, имаме доброволец!

Здравенякът побутна момчето напред и го блъсна в мишената. Сложи бутилката на главата му. Сърцето ми потъна като камък в стомаха.

– Значи имаме нова игра! Блъфът на *предателя* – изграчи Хасан с разперени ръце.

Тълпата отвърна с рев.

Можех да уцеля бутилката, без да нараня хлапето. И чужденецът щеше да се справи. Ала шампионът се люлееше и поглъщаше поредната бутилка. Не бях сигурна дали ще уцели земята, ако се опита, да не говорим за друго.

Момчето потръпна и бутилката се стовари в праха с тъп звук. Хората нададоха гневни викове. Хлапето изглеждаше така, сякаш щеше да се разплаче, а биячът на Хасан изпъваше раменете му и слагаше отново бутилката на главата му.

– Момчето е пребито, не може да стои на краката си, камо ли да задържи бутилката неподвижна – дочух да казва чужденецът. Говореше на Хасан. – Не мога да стрелям по мишена, която се клати.

– Ами тогава не стреляй – махна с ръка Хасан. – Ти и Бандитът можете просто да си тръгнете, щом ви е толкова страх. Нека моят човек да победи.

Самодоволната му усмивка бе красноречива. Точно на това разчиташе Хасан – че аз и чужденецът ще се откажем от състезанието и ще подарим победата на Дамад. Само за да опазим живота на детето.

Обикновено хлапе, по-малко от мен, но вече имаше белези по ръцете от работата във фабриката.

Не.

Или той, или аз.

